

ningen«. Dette sker på baggrund af den foreslåede bestemmelse i § 8 om, at en kultur af en mikroorganisme i visse tilfælde indgår i patentansøgningen. Det forekommer derfor mest naturligt i § 13 at tale om ansøgningen og ikke om akterne i ansøgningssagen.

Ændringen vil tillige bringe loven i overensstemmelse med den praksis, man har fulgt efter gældende lov, således som den fremgår af §§ 17-19 i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 481 af 20. december 1967 angående ansøgninger om patent m. v.

Til nr. 9. (§ 15, stk. 1).

Gældende lovs § 15 regulerer behandlingen af ansøgninger, som lider af mangler, uanset om mangelen er af formel eller materiel karakter. Efter denne bestemmelse kræves altid ansøgerens medvirken til afhjælpning af mangler.

Både Patentsamarbejdstraktaten og Den europæiske Patentkonvention indeholder særlige regler om fastsættelsen af sammendragets endelige ordlyd. Den europæiske Patentmyndighed fastsætter denne ensidigt, og i henhold til Patentsamarbejdstraktaten har den internationale, nyhedsundersøgende myndighed den samme kompetence.

For at sammendraget skal kunne opfylde sit formål: at give teknisk information om ansøgningen på et så tidligt tidspunkt som muligt, helst inden ansøgningen bliver almindelig tilgængelig i henhold til § 22, stk. 2, må dets endelige ordlyd fastlægges snarest muligt. Skal dette opnås, må patentmyndigheden om nødvendigt uden at høre ansøgeren kunne foretage de påkrævede ændringer.

I det omfang det er praktisk muligt, vil patentmyndigheden dog give ansøgeren meddelelse om de ændringer, som findes nødvendige.

Har ansøgeren ikke indgivet sammendraget, eller dette er meget mangelfuldt, vil ansøgeren i overensstemmelse med lovens § 15, stk. 1, 1. pkt., blive opfordret til at afhjælpe disse mangler.

Til nr. 10. (§ 19, stk. 2).

Gældende lovs § 19 bestemmer vilkårene for, at en ansøgning kan godkendes til fremlæggelse og virkningerne heraf i forhold til ansøgerens adgang til at ændre patentkravene.

Der foreslås ingen ændringer i stk. 1.

I § 19, stk. 2, bestemmes det, at efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse, må patentkravene ikke udvides eller begæring fremsættes i henhold til § 14. Bestemmelsen tilgodeser retssikkerhedshensyn og hensynet til en rationel behandling ved patentmyndigheden.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 52, fo-

reslås indført de samme ugyldighedsgrunde, som gælder ifølge Den europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention. Herefter kan et patent kendes ugyldigt ved dom, hvis det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er blevet udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse.

§ 19, stk. 2, foreslås derfor ændret, således at sprogbrogs svaret til den i § 52, stk. 1, nr. 4, anvendte. Den foreslåede formulering synes i øvrigt klarere at udtrykke bestemmelsens indhold.

Til nr. 11. (§ 20).

Ifølge Den europæiske Patentkonventions gennemførelsesforskrifter vil størrelsen af ansøgningsafgiften for en europæisk patentansøgning være afhængig af antallet af patentkrav. Indeholder en europæisk ansøgning ved indleveringen mere end 10 krav, skal der betales en afgift for hvert patentkrav ud over 10. Såfremt en ansøgning på det tidspunkt, da Den europæiske Patentmyndighed underretter ansøgeren om, at patent kan meddeles, indeholder flere afgiftspligtige patentkrav end ved indleveringen eller først da indeholder mere end 10 patentkrav, skal ansøgeren betale afgift for lisse yderligere krav. En ansøgning med mange patentkrav vil i almindelighed medføre større arbejde for patentmyndigheden end en ansøgning med færre krav, og det må være rimeligt, at ansøgeren betaler for dette arbejde. Et system med afgiftspligtige patentkrav må endvidere bidrage til, at der ikke opstilles intetsigende patentkrav, således at ansøgningerne bliver mere overskuelige. Det synes at være en fordel for ansøgerne, at afgiftssystemet på dette område for nationale og europæiske ansøgninger er det samme. Det er derfor hensigten – ud over den faste ansøgningsafgift – at fastsætte en tillægsafgift for hvert patentkrav ud over 10, som ansøgningen indeholder ved indleveringen.

Den endelige regulering af patentkravafgiften for nationale ansøgninger bør finde sted i forbindelse med ansøgningens godkendelse til fremlæggelse, idet antallet af patentkrav sjældent øges efter fremlæggelsen, og afgiften bør indkræves sammen med den egentlige trykningsafgift.

Det foreslås derfor, at ordet »trykningsafgift« i nærværende paragraf erstattes med det mere omfattende »fremlæggelsesafgift«. Med denne hjemmel vil der i bekendtgørelsen kunne fastsættes afgift for såvel trykning som for patentkrav, der overstiger et vist antal.

Ændringen er udtrykt ved, at »trykningsafgift(en)« i stk. 1 og 2 ændres til »fremlæggelsesafgift(en)«.